

Editorial

Qui paga la crisi i qui no

No és que els temps en alguns casos canviïn, simplement es transformen. La vella frase que diu que tot allò que no és tradició és plagi, avui dia té unes connotacions que no poden ser més actuals. El segle XVIII, **Talleyrand** –un polític que va superar tots els canvis i va viure la grandesa de l'Imperi—deia textualment: «Qui no ha viscut els dies abans de les retallades, ignora el que es la dolçor del viure». La frase no pot ser avui més actual. Els mercats governen, les agències de qualificació desqualifiquen,

els polítics ja no saben com decantar-se, els poderosos fan la viu-viu als dèbils, la borsa baixa, els interessos puguen, la preocupació pel deute públic és total i no es parla del privat, i així amb un llarg etcètera.

Endinsats en aquest ambient, no excessivament propici a l'entusiasme, hauríem de saber situar-nos de manera conjunta i no a retalls. Si tenim una planificació adequada de tot el que passa, podem aplicar els remeis també conjuntament. En cas contrari, a cada acció haurem de buscar una reacció i ens perdrem per les voreres,

enlloc d'anar directes a la meta per intentar arribar-hi.

Observem un pessimisme general sobre els molts problemes que pateix el país. Certament són molts i alguns de molt greus. Hem estat massa anys practicant la vella frase de «qui dia passa, any empeny» i ara ens trobem que tot ens arriba de cop i amb unes proporcions no sempre esperades. És inú-

OBSERVEM UN PESSIMISME GENERAL SOBRE ELS MOLTS PROBLEMES DEL PAÍS

til culpar uns o altres, malgrat que algun dia haurem d'analitzar el que es va fer i comprovar qui es va apropar i qui distanciar. Ara, però, no és el moment, perquè tenim coses més importants que hem de tirar endavant.

Estem observant un clar desig de voler col·locar les coses al seu lloc, per tractar de buscar solucions. La primera de les conclusions és que el sector públic es troba en un moment de molt delicada situació econòmica, fins a l'extrem que ens movem en una política de mínims.

En aquestes circumstàncies, és difícil parlar de reactivació i menys que el sector privat demani ajuts que no poden arribar. En política està molt bé saber començar les coses, però el més important és com s'han d'acabar. El final, per ara, no contagia alegria. Només amb l'esforç de tots es pot tirar endavant. En aquesta crisi que patim hauria d'estar molt clar quins han estat els que paguen, i qui ha fet trampes. Els primers han esgotat recursos. El segons no sabem ni el seu nom, ni com s'ho han fet.

L'opinió del diari s'expressa només als editorials. Els articulistes exposen postures personals.